

З НЕДРУКОВАНИХ ПОЕЗІЙ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

І ти колись боролась...
Україно моя! Сам Бог поставив
супроти тебе силу невблаганну
сліної долі. Оточив тебе
народами, що мов леви в пустині,
рикали, прагнучи твоєї крові,
послав на тебе тьму таку, що в ній
брати братів не пізнавали рідних,
і в тьмі з'явився хтось непоборимий,
якийсь дух часу, що волав ворожо:
Смерть Україні! Та знялась високо
Богданова правиця, і народи
розбіглися, немов шакали ниці;
брати братів пізнали і з'єднались,
і Дух сказав: „Ти переміг, Богдане,
тепер твоя земля обітована”.
І вже Богдан пройшов по тій землі
від краю і до краю; свято згоди,
між ним і духом гучно відбулося
в золотoverxім місті. Але раптом
Дух зрадив. Знову тьма, і жах, і розбрат.

І знов настав єгипетський полон,
та не в чужій землі, а в нашій власній.
А далі розлилось Червоне море
і розділилося по половині
і знов злилось до купи й затопило
кого? Ой, леле! Новий фараон
пройшов живий поміж Червоне море,
але козак з конем пропав навіки.
Співай, радій, ненависна чужинко,
бий в бубон і лети в танок з нестямю:
кінь і їздець в Червонім морі згинув,
тобі zostався спадок на покраси,
бо зносиш ти України клейноди,
святкуючи над нею перемогу.

Такий для нас був вихід із Єгипту...
немов потоп. Заграло та й ущухло
Червоне море, висохло й осталась

безрадїсна пустиня після нього.
І став по ній блукать новий (вигнанець),
по тій своїй землі обітованій,
немов якась отара безпричальна,
з отарою блукали й пастухи,
вночі за тінню йшли, а вдень з вогнем.
Коли ж у їх з'являвся дух великий,
що вогняним стовпом палав у тьмі,
а вдень шов, мов туча грізно-біла,
вони не вірили своїм очам
і в розтіч розбігались манівцями
і попадали ворогам в полон.

Чи довго ще, о, Господи, чи довго
ми будемо блукати і шукати
рідного краю на своїй землі?
Який ми гріх вчинили проти Духа,
що він зламав свій заповіт великий,
той, взятий в бою волі заповіт?
Так доверши ж до краю тую зраду,
розбий, розсій нас геть по цілім світі,
ачей тоді журба по ріднім краю
навчить нас, де і як його шукать.
Тоді покаже батько своєму сину
на срібне мариво у далині
і скаже: „Он земля твого народу!
борись і добувайся батьківщини,
бо прийдеться загинуть у вигнанні
чужою-чуженицею в неславі.”
І може дасться заповіт новий,
І дух нові напише нам скрижалі.

Але тепер? Як маємо шукати
своєму народу землю? Хто розбив нам
скрижалі серця, Духа заповіт?
Коли скінчиться той полон великий,
що нас зайняв в землі обітованій?
І доки рідний край Єгиптом буде?
Коли загине новий Вавилон?

1904 р.

Зелений Гай

Подала О. Косач-Кривинюк з чернетки,
що знаходиться в архіві Лесі Українки.